

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí ● <http://prochor.unas.cz> ● 1. červen 2011 č. 6 / 11

Májové políbení bosky

Na koncert Ozvěny doby minulé přišel perkusista Vladimír Třebický bos. Perkuse to jsou bubny a Vladimír má na to semtamůknutí vejšku. Jmenuje se JAMU. Vedle (ostatní již obutí) byla jeho přítelka Aneta Petrasová v krásných dlouhých hedvábných šatech s tomu odpovídajícím krásným hlasem. Pak domácí a pořadatel Ondřej Koláčný, který střídal dvoje housle. A úplně vpravo Richard Závada, který přivezl barokní kytaru, loutnu, theorbu a arabský oud. Arabský oud má hmatník tak dlouhý, že se na jeho začátek nedá dosáhnout.

Za nimi byl kamenný krb Porotního sálu a před nimi vděční posluchači. Soudím, že muzika, kterou předvedli, zaslouží si, aby jich bylo víc. Stalo se ve čtvrtek 19. května 2011.

Smetana všestranně

Na prvomájové výstavě o kulturním dění v Jičíně octly se Smetana a Foerster vedle sebe. Přesněji panely o jejich činnostech. Objevila se i ironizující poznámka. Ale proč ne? Jednak ne každé město může se těšit z toho, že má dva dobré sbory. A taky – určitě soupeření není škodlivé.

Smetana měl koncert ve čtvrtek 18. května v Porotním sále. Předvedl celkem

pětadvacet krátkých skladeb. Ano, spíš v lehčím žánru, ale proč ne. Květinový koncert v květnu. Od lidovek po Ježka. Od První písně Isaiáše až k širokému Dněpru. Střídal se táhlý tón s rytmickým vyteskáváním diváky. Potěšení z poslouchání.

Sbor měl hosta. Jmenuje se Veronika Vildmanová a ta přednesla šest árií většinou z doby barokní. V italštině, jak se sluší. Pavel Krčmářík byl ji u klavíru dobrým partnerem. Tedy i klasika nepřišla zkrátka. Veronika dokázala, že člověk, který má muziku rád, může zpívat, i když jeho povolání je úplně jiné. Vystudovala koreistiku.

Teď už zbývá jen si přát, aby volání pana sbormistra Čapka po dalších lidech do sboru bylo vyslyšeno. Potřebují zejména muže.

Na špejcharu se potkala abstrakce s dřevěnou plastikou.

Martina řekla: Tyhle obrazy se hodí do roubenky jako Honza řekl: „Člověk se vyvíjí.“ Quido řekl: „Tady se nikdy neplatilo a platit nebude. Ale nezapomeňte se podepsat. Do toho začaly padat kroupy a byly veliké o průměru 20 milimetrů.

Stalo se dne 21. května před galerií J. Q. Valtera, která se jmenuje Galerie na Špejcharu a nachází se v Bukvici. Pak kroupy přestaly, lidé šli se dívat na obrazy a začala hrát kapela Bar's brothers.

Kdo chvíli močil, již močí opodál. (Vít Bárta)

Martina se jmenuje Zelená, vychodila nějakou šperkárnu (umělecké odlévání kovů), často se jí stává, že začne obraz a neví přesně, jak a co bude malovat. Ale ví, že to bude nejspíš dost expresionistická abstrakce a ono to tak je. „Jsou to moje niterné pocity, je to můj vlastní deník.“

Jan Rampas, který proslul totemem v Prachovských skalách, má ve špejcharu totem, ale menší. Ale pak takového trochu skřítku podivného, který má - ne tam, kde má být - ale na noze, falus. To se v umění říká, ale jinak se to jmenuje pták. Ale venku, venku to je jiný Rampas. Buď jakýsi had, který se plazí po trávníku, nebo pěticipý průhled na celou roubenku, nebo na skvělou zahradu. Vše v krásného přírodního dřeva. Dole je plastika polychromovaná v kombinaci dřevo, plech.

Tak to jsou dojmy ze zajímavé vernisáže. Kdo by se chtěl podívat svýma očima, tak výstava bude do konce června.

Anna Hofmanová v Radosti.

Je to stále ona, Anička. Syté barvy, květiny. Květiny jako základ, ale kupodivu i abstrakce. Ale i ta se z přírody (květů) odvíjí. To je květinová výstava Anny Hofmanové v Galerii Radosti v Knihovně Václava Čtvrtka v Jičíně.

Na výstavě jsou i motivy jičínské, či z nejbližšího okolí – Veliš, Zebín. I roubenky, i triptych vertikál s dámami a slunečníky. I pohlednice i grafiky.

Malý prostor v knihovně přináší velkou pestrost žánrů paní malířky. Ač rozličný žánr, je tu stále specifický rukopis, jaký jinde nevidět. Rukopis paní malířky Anny Hofmanové.

Ve Výroční zprávě

Oblastní charity Jičín děkují pracovníci všem, kteří jim pomohli a na závěr je

věta: „A nakonec děkujeme také všem, kteří nám v roce 2010 nevyhověli, byli arogantní a hledali důvody, proč věci nejdou udělat ... díky nim jsme se učili trpělivosti, hledali alternativní řešení a posilovali pozitivní myšlení.“

Ze společnosti

- Každý politik má svou Kláskovou a Každá Klásková má svého Tlučhubu. I v Jičíně, přátelé. A vůbec není rozhodující, zda politik má pleš, břicho, nebo obojí a Klásková je, či není blondýna. Ať pravá, či nepravá. Patří k oblíbené zábavě občanů ty dvojice vytipovat.

- Politici nečtou (viz anketa mezi spisovateli). Politici prý jsou nicmoc v posteli (řekla jedna paní).

- Pan ředitel Z mi na počítači ukazuje svou loď, se kterou brázdí české řeky. Ptám se: „Nevidím plachty, to je veslice?“

Bára naproti se málem udávila plackou, kterou jedla, když si představila Martina veslujícího.

Kousky z deníku

27 04 2011 **Senilní stařec**

To je hrůza, senilním, nebo co. Já jsem dnes, v 5:49 najednou pocítil takový divný pocit. Něco jako radost z toho, že mám okolo sebe lidi ... no spolehlivé, konající pro dobrou věc. Teď třeba prvomájová výstava o kulturním dění v Jc. Eva posílá plakáty OS SH, před tím Olda z Mlýnce zas píše, že si včelařský kroužek prodlužku přiveze, aby mohl dělat věci z vosku, Jiřka D se ptá, co má dělat. Když selhala kopírka na noviny, našla se další atd.

Nebo že by stařecký sentiment? Dopr.

13 05 2011 **Svět knihy v Praze**

Saudi

Jedu si na knižní veletrh a ve vlaku si čtu, proč že si pořadatelé vybrali za partnera letošního ročníku Saudskou Arábii, když je to diktátorský stát. Diktátoři nakročili ve velkém stylu. Před palácem je stan, v něm samý koberec, i na stěnách. Pohybují se tu ti

Saudové. Každý má knír, tmavé kvádru a je v ponožkách. Boty jsou venku. Přišla třída, jeden, asi to bude světoznámý saudský spisovatel, nabízí dětem bonbony. Mi nedal. Asi tužil. Diktátor.

Uvnitř konečně vidím ty šejky, jak mají na hlavě takový ten kroužek, co drží prostěradlo, které sahá až na zem. A k tomu patříčné ženské v hedvábí. A teď přichází první saudské odhalení: To nejsou šejci a šejčky, ale čeští studenti, angličtináři, brigádníci, za ně převlečení. Nabízejí knížky a taky bonbony. Vzal jsem si dva, druhý za ten stan.

A to už potkávám paní veletržní knižní ředitelku Kalinovou, a ta má ze mne radost. „Už jsem na tyhle dotazy alergická.“ Ale protože taky jezdí do Jičína na JMP, trochu se známe, trpělivě vysvětluje, že ji nejde o petrodolary, že je to záležitost jen málo komerční a že jde o dialog kultur a že tohle je kultura apolitická. Atd.

Pak bylo několik hodně dalších besed a rozhovorů a nakonec sedíme s Václavem na galerii, balíme dvě knihovnice a mi stouplo ego a říkám, že se na tu diktaturu půjdu zeptat přímo těch Arabů. Nevím, jak to na ty knihovnice zapůsobilo, ale Václav mne varuje, že se v diktaturách zabývají nepohodlní novináři. Ale že on to bude jistit.

Tak jsem šel za tou holkou českou, co na sobě měla to arabské oblečení, ta dlouho mluvila s takovým papalášem a pak mi přihráli paní profesorku angličtiny, ta holka to překládala. Bylo to banální. Nejsou diktatura, nejsou jako Kadáfi, to přímo řekla. Mají parlament, ale zvláštní islámský, jmenuje se Šúra. A směl jsem si ji vyfotit v tom arabském šátku. Václav nervózně chodil okolo.

Až doma jsem si vygoogloval, že ten jejich parlament není volený, ale jmenovaný a že se v Arábii zlodějům sekají ruce. Vida, knihy – a co všechno se člověk nedozví.

Pan profesor

Novinářský Pánbůh mi způsobil: Poměrně blízko sebe, v čase malinko posunutém, setkaly se dvě knížky. Martina Mejstříka Deník a pana profesora Klause Zápisky z cest. Martin přišel s Honzou Potměšilem a vyprávěli studentům, jak to tenkrát, když byl ten samet, kterému se teď někteří smějí, bylo. Pana prezidenta doprovázela ochranka v počtu nejméně pěti, ale možná víc, oni se v těch černých oblecích od ostatních papalášů nedají rozeznat. A ty mikrofonky mají rafinovaně schované. Jeden z nich držel panu prezidentovi sako, druhý mu podával jeho fotky a pan prezident podepisoval. Ještě jeden držel tlusté knihy, co panu prezidentovi věnovali.

Když jsem se koukal, jak se pan prezident usmívá, uvědomil jsem si, že tihle dva pánové byli v roce 89 dost blízko sebe. Pak Václav Klaus prošel všemi nejdůležitějšími státními funkcemi, Martin Mejstřík podle Wikipedie taky prodavačil a taky taxikářil. A teď tady podepisují. Pan prezident kravatou neodložil, pan Mejstřík měl taky pořad svoje obnošené triko. Ale se v něm tolik nepotil. Inu knížky, ty nám připraví nejedno zajímavé setkání.

15 05 2011 **Český vědec**

Potkávám Vladimíra, mikrobiologa. Vypráví mi o své už asi třetí, určitě druhé, knížce. Ekologie mikroorganismů, nebo tak nějak. Bude mít asi 600 stránek, na nich na 300 obrázků. Projekt rozjel se skupinou kolegů, ti brzo, po sezdání ekonomické stránky věci, odstoupili. „Když jsem do toho investoval tolik času, dokončím to. Doma tráva na zahradě do pasu, rodina mi nadává. Co mám dělat? Když si odhadnu strávený čas a vezmu honorář, vychází to na 15 korun na hodinu.“ Přemejšlím, co se takovým bláznům říká. Ale nic jsem nevymyslel. Ale slíbil, že o té knížce, až vyjde, napíšeme.

17 05 2011 **Tři čaje**

najednou ocitly se mi na stolku. Zírám, co ten Václav (Franc) všechno stáhá. Už to

dávno není jen Časopis Autorů Jičínska. Představuje tu méně známé autory i od pryč. Nejen jejich dílo, ale i názory. Velmi pozoruhodná je poslední strana s textem kozojedského Václava Teslíka. Do schůzí LISu moc kvůli svým polím nechodí, ale píše stále s hlubokým rozmyslem. Viz jeho básnivá próza o příkopech.

15 05 2011 **Vlastenectví?**

Hokej. Světový. Jediná prohra - a už nemůžeme být mistry. Alespoň bronz. Tak jo. Pomalování (vlajkami) řvali. Teď na velké obrazovce hymna. Málokdo, skoro nikdo nezpívá. Zdali umí? Vlajka na tváři je vlastenectví. Jediné. Nebo existuje i jiné?

16 05 2011 **Škola dnes**

Nevím, jak o tom psát decentě, ale rád bych to sdělil. Ilona zavolala, zda bych nepřipravil dvouhodinovou lekci Mediální výchova. Dobrý týden poctivé přípravy. Citáty, ukázky, vše interaktivně, připravené úkoly na rozstříhaných papírcích. Dokumenty.

Přijela kopidlenká škola. Jedna lecke 50 žáků a příslušný počet kantorek. Pozoruju utahané pěkné holky před koncem školního roku. Pozoruju šestáčky až devátáčky, některé s vyzývavým pohledem – tak se předvedl, frajere. Asi jsem přesně takový pohled míval. Před ... Zbytečně počítat před kolika lety. Někteří to brali, poslouchali, připravené papírky rovnali, snad je ty skládačky i trochu bavily. Snad tam byly i chvilky, že jsem na těch ksichtech viděl i zájem. Poslouchali. Těšilo. Jak šel čas, pozornost klesala. Logicky. Na konci druhé dvouhodinovky šlo to ještě hůř. Venku slunce. Do konce školy nějakých 34 dní. Po dohodě jsem trochu příkrátil. Bylo třeba ještě sklidit židle. Když jsem přišel domů, seděl jsem a jen tupě zíral. Je zbytečné srovnávat se školou za našich časů. To nepomůže. Tohle je naše společnost. Teď. Nemyslím jen školní. Ta je její součástí. Obdivoval jsem ty

kantorské holky. Jedna se přiznala, že to vydrží, ale jen s vidinou, že brzo budou prázdniny. Zaslouží si je. I delší.

Snad jen poznámku faktografickou. Snažil jsem se vést rozhovor, kladl otázky. Dobře chápou, co je bulvár. Nestydí se přiznat, že ho vyznávají. Pánové zasvěceně mluvili o těch slečnách tam. Ale jinak – co mi vadilo, bylo, že když jsem dal otázku, bylo bručení asi i správné, ale když jsem požádal, ať se ten bručící postaví a řekne to, zabručel – a neřekl. Jako by se bál vyslovit názor. Za ním si stát. Kdybych byl ministrem přes školy, tak to bych zařadil jako jeden z hlavních výchovných principů: Umět a chtít se vyslovit. A za svým názorem si stát. Pokud mne někdo nepřesvědčí o opaku. Tohle neadresné mručení davu je nebezpečné.

18 05 2011 **Dnes jsem potkal Moniku**

Když jsem si ji stvořil pro první povídku, měl jsem jen matnou představu. V dalších jsem si ji trochu cizeloval. A dneska, snad po pěti letech, uviděl. Studentka, kulatý obličej, kulatější tělo. Zvídavé oči, nejspíš modré. Ta dnešní je Monika asi po patnácti letech. Dobře se na ní dívá. Ta studentská byl tlustší, tahle je, soudím, akorát.

Je to skvělé, když se se svým literárním hrdinou potkáme. I když v jiném čase, i za jiných podmínek. Ale nejúžasnější je, kolik příběhů mi tahle skutečná Monika za krátkou dobu stačila vyprávět. Jak je to možné, že jsem je ještě nenapsal? Nebo že by tahle byla ta napsaná?

Prochoroviny
kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998
Vydává B. Procházka, Sokolovská 367,
Jičín, tel.: 493 523 492.
Evidenční číslo MK ČR E 13158
e-mail: prochor.jc@tiscali.cz
Noviny vznikly s laskavou pomocí
APEL s. r. o. Jičín,
GENERALI POJIŠŤOVNA a.s.
Denisova 504, Jičín,
tel, fax: 493 523 024

Být dnes u moci je jen způsob, jak si dobře vydělat. Nic víc. Nic jiného lidí u moci nezajímá. (Anna Politkovská)

Slavné májové dny

30 04 2011 Čarodějnice v Lodži

Nic nového. Nervák, zda nebude pršet, zda nám někdo neukradl dřevo. Zbytečně. Všechno klaplo, Renata, Martin, Vladka i Jirka stopro spoleh. I maminky půvabné (aby měl Slávek radost), i děti pomalované.

Zazněla tu i památná věta: „Erazime, musíš malovat tím štětcem po tady té čarodějnici a ne po mém obličejí.“ Nejvíc se mi líbilo, jak průvod vycházel. Klaplo všechno dle úmluvy. Oheň Jirka zapálil přesně na telefonní signál.

Na Zebíně jeden oheň buřtový, jeden čarodějnický upalovací. Shodli jsme se, jaké máme štěstí. Snad nikdy nám, za těch šestnáct nebo kolik let, nepršelo. A výhled směrem východním a severním je čím dál pěknější.

Jo, přišel do lodžie jeden pán, tuším měl ošklivou bradku a všechno si to fotil. Ani nedal křesťanské pozdravení. Tak ať.

Zase jsme si řekli, že už je to naposledy a zase Renata řekla, že zbyly čarodějnické hlavy a že je musíme spotřebovat. Tak ještě za rok.

30 04 2011 Výstavní drama

V zámeckých arkádách jsme narovnali stoly, natloukli tam latě, natáhli provázek mezi sloupy, aby bylo vše připraveno na zítřejší výstavu. Pak jsme na jednom stole seděli a Ivana povídá, že se jí to nelíbí a že na ty stoly by měly přijít ubrusy anebo alespoň papír. Tohle miluju. Radost, že je hotovo a ony do toho začnou vnášet estetizující prvky. Sežeň v sobotu večer papír, nebo pruh látky dlouhý 12 m, pokud možno zadarmo. Pak jsme si vzpomněli na tu ohromnou haldu v pohádkovém skladu. Telefony. Bláža (šéf logistiky v JMP) není doma.

Pak volá. „Jsem v nemocnici. Museli byste si dojít pro klíč od skladu k Lídě. Ale to vám není nic platné, ty dveře od té místnosti ve skladu, co jsou látky, jsou zamčené a klíč ztracený, museli byste je vypáčit.“

Přejeme Bláže brzo uzdravení. Páčení v historickém objektu by dokázali někteří mí „přátelé“ využít, mohli by mne konečně zavřít.

01 05 2011 Májová neděle

V sedm ráno natahuju na ty stoly přesně takový pruh látky, jaký je potřeba, aby to bylo pěkné. Neprozradím, odkud je, je to na hranici zákona. Na ty stoly rovnám ty nástěnky, jak je Marek přiváží a spolky přinášejí. Jiřka přináší z domova krásné barevné šátky, nevěděla, že bude ta krazená látka. Všechno klope. Šátky dáme pod knihy. Zase Ivanu napadají estetizující tendence. „Co kdybychme tohle támhle, a do čela dáme Karmelitány a..., ti mají tu nástěnku nejhezčí ...“ Konečně jsem se dočkal. Když někdo přinese panel, posílám ho za Ivanou. Jdu dělat pomocné práce. Mám náhradu náhrady.

V devět je všechno téměř hotovo a je to tak krásný, pestrý, že se skoro začínám radovat. Ale tiše tam prochází Eva a zlověstně mlčí. Tak se ptám přímo. „Nejsou tady ty tři plakáty OS SH. Stály stopadesát korun.“ Konečně jsem přitáhl prů Jdeme do MICu, hledáme všude, budíme telefonicky Terezu. Pak se někdo pořádně podívá. Přehlídli jsme jednu krabici. Tam knihy a plakáty. V 9:10 bychme mohli začít vernisážový projev, kdyby se někdo z nás chtěl projevit. S radostí konstatujeme, že na projevy jsou jiní.

Lidi chodí, ukazují si, hovoří. Ptají se. Přicházejí ti, z kterých mám radost. Vladimír Úlehla, Ivan Matějka. Vzpomínáme. Mám radost z galerie držitelů Jivínského Štefana. Poprvé skvělá přehlídka skvělých lidí. Někteří už mají u jména křížek. Honza Macák nedávno. Někdo vzpomíná, jak pan učitel Teimer učil kreslení. Když se žákovi nedařilo, domaloval sám. Stejně dal jedničku. I o tomhle naše výstava je.

A o rozhovorech. Pan včelař Erben vypráví, jak pořádá léčení hudbou. V Běcharech vyhrává dechovka. Zkusil country – a „nějak se tam ty zvuky nevedly“. Pak oblíbené téma – co všechno

bychme se měli od včel učit. Libor vykládá, jak hledají energie v přírodě. Z kamenů, stromů. Pořádají vycházky. Jmenují se Putující. Prakticky se ptám na cenu. Nu, není v Jičíně obvyklá. Mnozí, domácí i přespolní se díví, co všechno se v Jičíně děje.

Smetana a Foerster jsou svorně vedle sebe. Káčko a Bohunka z Karmelitánského knihkupectví, František z Čtyřlístku (ekologický areál 4. ZŠ) mají své panely krásné. Ale i ostatní. Seznamujeme se s děvčaty z Péče o duševní zdraví, přinesly krásné výrobky svých klientů. Gympl i Obchodka dodaly panely z pestrého konání. A další a další. Dostáváme honorář. Paní F přinesla krabici skvělých bramboráků. Jen se po nich zaprášilo. Atd.

V průběhu dne mne pan ředitel Pavel předvolává před nastoupenou jednotku (Dana, Marek, Kuba) a uděluje mi pochvalu za výběr týmu. „Vybíráme podle estetických kritérií: Dlouhé vlasy a láska. Ke kultuře.“ Vysvětluji skromně a raduju se, že do toho spadá i Vladimír, má taky dlouhé vlasy jako Ivana a Jiřka. Vladimír si to zaslouží, zapoměli jsme na štefanskou jmenovku a on ji okamžitě dodělal.

Kolem půl třetí začínáme balit, nikdo nechodí. Když je většina uklizena, přichází zase ten pán jako včera. Fotí si to málo, co zbylo. Zase nedal křesťanské pozdravení. Tak si děláme svoje. Já chci odnést muzejní panel. Trochu ho nakloním – a je to. Historickým arkádovým nádvořím ozývá se řinčení. „Štěpy přinášejí štěstí,“ říká někdo. To jsem ještě nevěděl, že to sklo bylo antireflexní. Pán s bradkou fotí dál těch pár panelů, které jsme ještě neuklidili. My sbíráme sklo, aby nezbyl ani kousiček, to by nám Štěpán dal.

Je neuvěřitelné, co všechno se na bicykl značky Author vejde. Do košíku knížky, které musím vrátit, na nosič bedna s tou látkou a na záda v horolezeckém báglu ostatní, od nářadí přes hrnek na kafe, na které nedošlo.

Latě až zejtra, zamotaly by se do drátů. Author se dovlíní k Hastrmanovi, protože z každé jiné hospody by nás vyhodili. Pijeme své Vídně a Gambrinusy a svítí na nás sluníčko a ač to je úplně blbá fráze, zase je tu ta Nyrvána. Mluví o tom pocitu, že to máme za sebou. Když se moje kolo pak vlnilo domů (kolo s takovým nákladem a povolenými dráty se prostě musí vlnit - je přetíženo), uvědomil jsem si, že zase jsem šašek. A nehorší je, že už mi to snad ani nevadí. Už jsem si na sebe zvyknul.

Ten pán s bradkou, co viděl jen kousek výstavy, byl jediný, kdo se z volených zástupců lidu přišel na přehlídku kulturního dění svého města podívat. Pan starosta vysvětlil, že je zbytečné, aby třeba věnoval prohlídku výstavy nějakých 20 minut. Že spolupracuje s kulturními institucemi a spolky po celý rok. Pan místostarosta Dvořák byl jinde. Pan místostarosta Frýba přiznal, že po čarodějnicích byl indisponován. Možná, že použil jiný výraz, ale jeho vysvětlení bylo krásně lidské a jest přijato.

Kačenka

- Stárne. Hledá si inspirace a přátele jinde, ve své první třídě. Nás často vynechává. S námi moc nemluví. Zatím je to spíš Natálka. O klucích vyjadřuje se jen v náznacích. Máme žárlit?

- Ale v nemnohých chvílích svěřování je to ta stará Káča. Konečně přiznala, že když nasedá na koně, musí si přistavit židli, jinak by nevylezla. A když mluví, že jezdí sama po lese a k vysílačí, tak to není pravda. Jen prý tak nazývá některá místa ve výběhu. Tam prý sama jezdí. Už jí moc nevěřím. Ale fantazii má.

- Když jsem ji vyzvedával v družině, chvíli trvalo, než jsem ji poznal. Copy do strany, parádní halenka, sukýnka a pod ní legíny pod kolena. Slečna. Pěkný pohled. Přesně takhle dívky v patnácti. Nebo ještě později? Za našich časů chce se říct, měnilo se oblečení podle věku. Teď se jen zvětšuje velikost téhož. Akorát, že Kača ještě nenosí podprsenku, i když by jistě ráda.